

Životopis Vlastislava Růžičky

Pan Vlastislav Růžička se narodil 28.dubna 1951 v Brně. Jeho otec pracoval jako horník a maminka se starala o domácnost. Brzy mu však zemřela a on se musel přestěhovat k babičce a dědečkovi do Ostravy. Pravidelně navštěvoval svého pradědečka, který byl v první světové válce legionářem na východní frontě a často mu vyprávěl svoje zážitky. Právě tato skutečnost v budoucnu rozhodla, že se stal vojákem.

V patnácti letech se vrátil zpátky za tatínkem do Brna a vyučil se tam gumařem. V roce 1969 nastoupil na vojenskou základní službu do Jihlavy. Tam podepsal tříletý závazek jako poddůstojník v další činné službě. Rozhodl se, že v armádě zůstane – další potřebnou kvalifikaci získal ve vojenském učilišti v Nitře.

Většinu služby v armádě prožil na Zahraniční fakultě Vojenské akademie v Brně – Černých Polích, kde velel jednotce technického a týlového zabezpečení pro zahraniční posluchače. Měl na starost jejich vojenský výcvik, ale také ubytování, stravování, úklid, apod. Především se to týkalo studentů z tehdejších rozvojových zemí – Sýrie, Vietnamu, Kambodže, Afganistánu, Iráku,... Paradoxem bylo, že některé z nich na svojí vojenské misi v Zálivu potkal.

V roce 1990 obsadil Irák Kuvajt a vypukla tzv. válka v Perském zálivu. Na obranu Kuvajtu se postavily USA, které vyzvaly i další země k vytvoření protiirácké koalice. Československo se rozhodlo vyslat na pomoc tzv. protichemickou jednotku, která by měla na starost očistu vojsk v případě, že by Irák použil chemické nebo biologické zbraně. Protože pan Růžička znal mentalitu lidí z Blízkého východu, rozhodl se do války dobrovolně přihlásit. Zpočátku velel četě, později dokonce rotě našich vojáků.

Podmínky v poušti byly strašné, ať to bylo vedro, či všudypřítomná svědectví války. Do paměti se mu navždy vryly vzpomínky na strach a nejistotu během dlouhých hodin ostřelování a obavy z chemického útoku, který se naštěstí neuskutečnil. Byl svědkem mnoha válečných hrůz.

Velkou životní zkušeností bylo bezesporu vnímání velkých kulturních rozdílů mezi střední Evropou a Blízkým východem, a dokonce i mezi jednotlivými zeměmi – Kuvajtem a Saudskou Arábií.

Po návratu z války se panu Růžičkovi bohužel rozpadlo manželství, z něhož má tři syny. Rozhodl se proto odejít z armády a využít nabídky pracovat jako generální ředitel v jedné česko - rakouské firmě zabývající se zpracováním odpadů v Baku, hlavním městě Ázebjájdžánu. Tam pobyl deset let, našel si druhou ženu a s ní se vrátil do České republiky a narodil se jim syn.

Druhý domov společně našli v malé vesničce Strhaře asi 5 km od Lomnice u Tišnova. Koupili a přestavěli si zde malý domek a žijí spokojený život.

Pan Růžička byl za účast ve válce několikrát vyznamenán:

Vyznamenání za osvobození Kuvajtu

Vyznamenání saudského krále

Vyznamenání mírových sil OSN

Vyznamenání za službu vlasti

Vyznamenání za obranu vlasti